

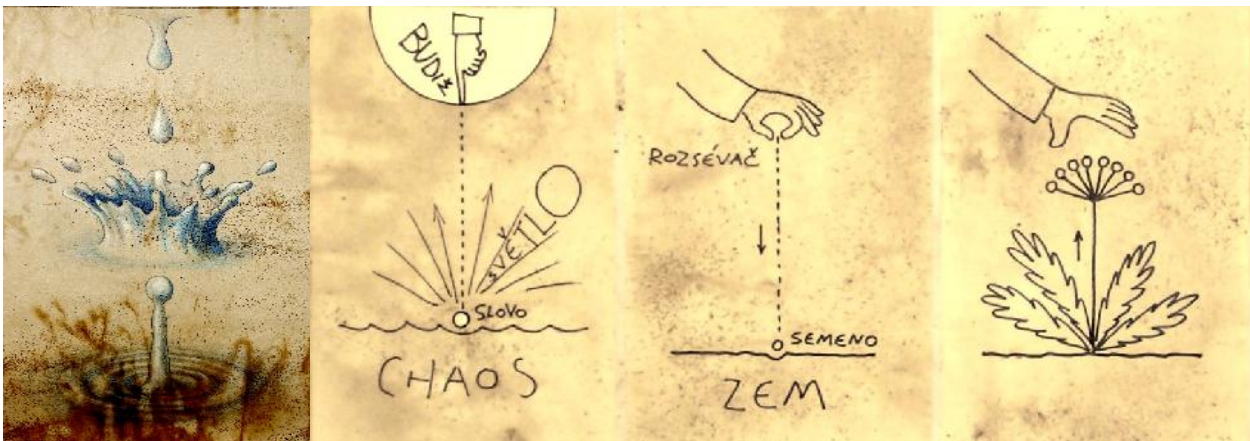
- 1) KDO S KRISTEM NESHROMAŽDUJE, ROZPTYLUJE
- 3) KRÁTER

Kapka dopadající na hladinu má dvě základní fáze:

Rozptýlení mnoha kapek do stran a **Shromáždění** ve středovém výtrysku v dostředném pohybu vzhůru. Paralela mezi Biblí a současně mnoha různými přírodními tvary se nabízí.

Bible mluví o **Stvoření** a o **Spasení**. Je zřejmé, že jde o dva odlišné Boží akty, které nemají společný průběh. Alespoň mně, jako výtvarníkovi, se jeví „**Stvoření**“ spíše jako věc **rozptylu**, rozšiřování se z jednoho místa. Bujení, kvašení, rozmnožování, růst a rozkvětání, to jsou jevy, které principiálně velmi dobře zobrazuje onen vodní kráter, vznikající po dopadu kapky na hladinu. Vidím v tom obraz dopadu Božího slova (řádu), z kterého vše povstalo (viz. Jan 1,3), do chaosu.

Naopak akt „**Spasení**“ je spíše obrazem úrody a žně, čili **shromáždování** do sýpek. (viz. Mat 13,30) Podobně jako kapka, která se vrací zpět vzhůru, tak i každá rostlina vrací úrodu nových semen do rukou rozsévačových.

Bůh, který takto dokonale přírodou „ilustroval“ tento skrytý kód Bible, si přeje, aby byl dešifrován, a aplikován tak, aby i lidé mohli nést ovoce Ducha.

Také sám Ježíš, o kterém je psáno, že je Božím Slovem, které se stalo tělem (viz. Jan 1,14), absolvoval stejnou cestu jako kapka.

Bůh o svém Slovu řekl už skrze proroka Izajáše: **„Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“** (Izajáš 55,11)

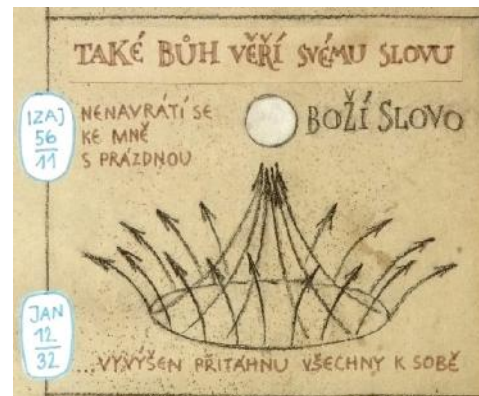
A Ježíš to potvrzuje svými slovy:

„A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12,32)

Kapka vody, která je mimochodem také stvořená Božím Slovem, to dobře ilustruje.

**Nebesa, vydejte krupěje shůry,
ať kane z oblaků spravedlnost,
necht' se otevře země
a urodí se spása
a spravedlnost vyraší s ní.
„Já Hospodin to stvořím.“**

(Izajáš 45,8)

Pokud snad někoho napadá myšlenka, že tu něco nehraje, že tu kapka byla dřív, než Bible, a tedy se vše řídí svými (přírodními) zákonitostmi a ne Biblií, myslím, že to pro začátek nevadí. Ta strukturální shoda se tím totiž neruší a jiné knihy jí nemají. Ať klidně dál zkoumá v Bibli, z jakého „udělání“ se stalo, že se tato pravda kapky dostala zrovna právě do téhle Bible. Bible sama říká, co bylo na počátku.

Někdo možná řekne: A co když i jiné knihy jiným způsobem zobrazují pravdu vesmíru? Hledal jsem tyto věci dost intenzivně ještě dřív, než jsem uvěřil a byl jsem velmi nespokojen. Kupříkladu Swiftovy „Guliverovy cesty“ by mohly skrytě naznačovat kosmologický princip „mikro-makro světa“ v podobenství cest mezi liliputány a mezi obry a létající ostrov Laputa něco nadpozemského, ale je to neživé, mechanické a bez pointy, která se rozbředává v až příliš ironizující kritice společnosti své doby a země. Swiftovy alegorie by jistě mohly dílčím způsobem ožít a obohatit současnou postmoderní kulturu (umím si představit např. muzikál), ale rozhodně nemají na to, stát se kódem stvoření a věčného života.

Jeden můj přítel, akademický malíř, chtěl Bibli konkurovat Švejkem. Vždyť prý i tam se najdou moudré paralely s „běhutostí“ vesmíru. Když jsem uvěřil, a dělal inventuru ve své knihovně, vzal jsem do ruky Švejka a pomodlil jsem se k Pánu Ježíši: „Pane, prosím, ukaž mi ducha této knihy.“ Namátkou jsem otevřel a četl právě tu pasáž, kde Švejk říká, že je úplně jedno, kam teď právě jde, vždyť i tam odtud (Klatovy) vede přece nějaká ta cesta do Budějic. Švejk je knihou **rozptylu** a bezbřehého toulání od piva k pivu. Stejně tak i její vyznění je jakoby rozptýleno po celé knize. Neříkám, že je to kniha špatná, je velmi humorná, ba dokonce sám Švejk má i pár ctností přímo příkladných, nezdá se však, že bych v ní mohl zachytit „hlas vesmíru“ přicházející z věčnosti tak výrazně, jako v Bibli.